

Durmuş Hocaođlu

Sığ ve Sıra-Altı Siyâset ve “Mavi Akım” Mes’elesini: II

Yeniçağ., “Analiz”., 15 Ocak 2006, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 343; 2006-005; Ocak-05

YENIÇAG

Not.

Bu yazı, sütuna sığmadığı için editör tarafından sondan bir kısmını kesilerek yayınlanmıştır.

Kısaltılmış olarak yayınlanan metin, bu dosyanın sonundadır.

Kısaltılmamış tam metin:

“Koyun kurd ile gezerdi / Fikir başka başk’olmasa” diyor Âşık Veysel; Veysel’in iki gözü de dış dünyaya kapalı, fakat iç dünyaya açık, o sebeple olması gereken ile olmakta olan arasındaki farkı, gözleri iç dünyaya kapalı dış dünyaya açık olanlardan çok daha iyi görüyor besbelli. Filhakîka, koyunların kurtlar ile gezmesi arzu edilebilir birşey olabilirdi belki, ancak, fikir başka başka olduğu müddetçe kimsenin kimse ile ebedî bir dostluk içerisinde bulunamayacağı da çırılçıplak bir gerçekliktir.

Başka başka fikirlerin çatışma yerine uzlaşma ile sonuçlanması, ancak belirli bir cemiyet düzeni içerisinde ve, ister bir sözleşme devleti, ister bir tek yanlı otorite devleti olsun, sâdece bir Devlet otoritesi altında mümkün olmaktadır. Bunun içindir ki, otoriter devletin teorisyeni Thomas Hobbes, “Devlet olmadıkça, herkes herkese karşı dâimâ savaş hâlinededir” demiştir. Milletler-arası siyâsette ise böyle bir milletler-üstü devlet olmadığı için ihtilâflar ancak ve yalnız karşılıklı antlaşma ve anlaşmalarla ve fakat dâimâ tarafların güçlerinin nisbetince te’mînat ve taahhüt altında ve o da muvakkaten sağlanabilen uzlaşmalarla giderilebilmektedirler; Dünya Devleti taraftarlarının hülyalı romantizmleri dışında hiç kimse böyle bir düzeni mümkün görmediği için, bu düzenin ilelebed böyle gideceğini de farzedebiliriz ki, buradan da Kant’ın “Bir arada yaşayan insanlar arasında tabii hâl (status naturalis) bir barış hâli değil, her zaman ilân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen bir harp hâlidir” hükmüne gelmekteyiz demektir. Hâl böyle olunca, geçtiğimiz yıl, Yeniçağ’da onyedinci yazı boyunca tefrika ettiğimiz “Avrupa Birliği’nin Geleceği ve Türkiye” 07 Haziran-19 Temmuz 2005] başlıklı yazımızda da açıklamaya çalıştığımız gibi, Kant bir milletler ligi öngörmekte idi; ancak, aynı dönemde yaşayan bir başka Aydınlanmacı Alman filozof olan Hegel ise, böyle bir teşebbüsün hür ve müstakil devlet fikri ile gayri kaabil-i te’lif olacağı cihetle reddini öne sürmekte ve devletler arasında bir üst hakem kurulunun kabul edilemeyeceğini, her devletin kendi kaderi hakkındaki nihâî hükmü yalnız kendisinin verebileceğini, yâni, mes’elenin gelip-gelip son tahlilde savaşa dayanacağını söylemekteydi.

İmdi, nasıl ki Kant ne kadar ulvî olduğunu düşünürse düşünsün netice îtibâriyle realist bir tesbitten yola çıkmakla beraber, bir ütopya peşinde koşmakta ise, Hegel de bir o kadar realitenin felsefesini yapmakta ve Real Politik’in soğuk gerçekliğini ortaya dökmektedir ki buradan çıkan sonuçlardan birisi de, bağımsız devletler hâlinde teşkilatlanmış her milletin, Kant’ın realist tesbîtiyle, “her zaman ilân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen” savaşlar için dâimâ hazırlıklı ve müteyakkız olmasının zarûretidir ve bu da bir Türk

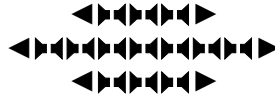
darbı meselinde ifâde edildiği gibi, “**hâzır ol cenge eğer, ister isen sulh ü salâh**” prensibinden başkası değildir. Bu hârikulâde aforizmanın sâhibi anonim Türk haklı, hem de yerden göğe kadar: Harbe hazırlıklı olmayanlar, sulh ü salâha kavuşamazlar.

O hâlde ne yapmalı; veya ne yapmamalı? Bu suâl üzerine ciltler dolusu kitaplar yazılabilirse de, konumuz açısından fazla teferruata hâcet yok: Nasıl ki Clausewitz’in “*savaş, siyâsetin başka vâsıtalarla devâmıdır*” hükmünce, savaş bir siyâset türü ise, barış dahi bir siyâset türüdür; yâni her ikisi bir ve aynı şeyin parçasıdır ve binâenaleyh, her barış dönemi bir savaş hazırlığı dönemidir; yâni bir kerre, her savaş önce barış döneminde kazanılır, o halde barış döneminde güçlü olan savaşta da güçlü olur. Bu bir. İkincisi, güçlü olan caydırıcı tesir icrâ edeceği gibi, mukadder bir gerçek savaşta da galebe imkân ve ihtimâli artar; bu da iki. Tabiatıyla, bu prensipler tersten okunduğunda barışta kaybedenin savaşta da kaybedeceğini söyleyebiliriz.

Şu hâlde, barışta nasıl kazanılır veya kaybedilir? Gayet basitçe şöyle: Güçlü ve cemiyet ile devlet arasındaki organik bağın sıkılığını en üst seviyeye çıkaran, rızâî mutâbaka dayalı bir millî birlik ve bütünlük ve güçlü bir ekonomi ile. Güçlü ekonominin şartlarından birisinin de, mümkün olduğunca âzâmî seviyede ve hassaten stratejik konularda dış bağılıktan âzâde kaynaklara dayanmak olduğunu hâtırlamak şimdilik kâfi olsa gerektir.

Gelelim Rusya mes’elesine; yine fazla söz hâcet yok ki, her ne kadar Soğuk Savaş sonrası dönemde azgınlaşan Yeni Kapitalist Kolonyalizm Dalgası Türkiye ile Rusya’yı bir kader ortaklığı konumuna sürüklemiş bulunmakta ise de, bu iki milletin ve devletin fikirlerinin bugüne değin hep başka başka olduğu gibi bundan kelli de aynı olacağı olacağı gün gibi zâhirdir ve bu da “*her zaman ilân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen*” bir savaş hâli demektir; binâenaleykezâlik, enerji kaynakları gibi en hayâtî bir konuda hep aleyhe çalışan ve karanlık mâhiyetteki eşhas tarafından imzalanan gizli ve karanlık maddeler ihtivâ eden anlaşmalarla kendisini, bu en ziyâde müteyakkız olunması gereken, en problemlî, en zorlu, en belâlî sınırdaşı ve komşusu bir ülkeye bağlı ve tâbî kılan bir Türkiye’nin, kendi geleceğinden ümit kestiği gibi bir sonuca varabiliriz.

Bütün bu mes’elerin halli için de tek yol kalıyor Yüce Türk Milleti’ne: Bu menhus antlaşmaları ilga edebilecek ve o antlaşmalara imzâ atan karanlık mâhiyetteki eşhâsı ibret-i âlem olacak şekilde sanık sandalyesine oturabilecek millî ve muktedir, gözleri içe de, dışa da açık bir kadroyu iktidâra taşımak. Çok şey istediğimin farkındayım; ama tek çâre bence bu. Çok şey istediğimin farkındayım; çünkü Millet’de böyle bir azim olduğuna kaanîyim, ama öyle bir kadro göremiyorum.

Kısaltılarak yayınlanmış metin:

“Koyun kurd ile gezerdi / Fikir başka başk’olmasa” diyor Âşık Veysel; Veysel’in iki gözü de dış dünyaya kapalı, fakat iç dünyaya açık, o sebeple olması gereken ile olmakta olan arasındaki farkı, gözleri iç dünyaya kapalı dış dünyaya açık olanlardan çok daha iyi görüyor besbelli. Filhakîka, koyunların kurtlar ile gezmesi arzu edilebilir birşey olabilirdi belki, ancak, fikir başka başka olduğu müddetçe kimsenin kimse ile ebedî bir dostluk içerisinde bulunamayacağı da çırılçıplak bir gerçekliktir.

Başka başka fikirlerin çatışma yerine uzlaşma ile sonuçlanması, ancak belirli bir cemiyet düzeni içerisinde ve, ister bir sözleşme devleti, ister bir tek yanlı otorite devleti olsun, sâdece bir Devlet otoritesi altında mümkün olmaktadır. Bunun içindir ki, otoriter devletin teorisyeni Thomas Hobbes, “Devlet olmadıkça, herkes herkese karşı dâimâ savaş hâlidir” demiştir. Milletler-arası siyâsette ise böyle bir milletler-üstü devlet olmadığı için ihtilâflar ancak ve yalnız karşılıklı antlaşma ve anlaşmalarla ve fakat dâimâ tarafların güçlerinin nisbetince te’minat ve taahhüt altında ve o da muvakkaten sağlanabilen uzlaşmalarla giderilebilmektedirler; Dünya Devleti taraftarlarının hülyalı romantizmleri dışında hiç kimse böyle bir düzeni mümkün görmediği için, bu düzenin ilelebed böyle gideceğini de farzedebiliriz ki, buradan da Kant’ın “Bir arada yaşayan insanlar arasında tabîî hâl (status naturalis) bir barış hâli değil, her zaman îlân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen bir harp hâlidir” hükmüne gelmekteyiz demektir. Hâl böyle olunca, geçtiğimiz yıl, Yeniçağ’da onyediy yazı boyunca tefrika ettiğimiz “Avrupa Birliği’nin Geleceği ve Türkiye [07 Haziran-19 Temmuz 2005] başlıklı yazımızda da açıklamaya çalıştığımız[*] gibi, Kant bir milletler ligi öngörmekte idi; ancak, aynı dönemde yaşayan bir başka Aydınlanmacı Alman filozof olan Hegel ise, böyle bir teşebbüsün hür ve müstakil devlet fikri ile gayri kaabil-i te’lif olacağı cihetle reddini öne sürmekte ve devletler arasında bir üst hakem kurulunun kabûl edilemeyeceğini, her devletin kendi kaderi hakkındaki nihâî hükmü yalnız kendisinin verebileceğini, yâni, mes’elenin gelip-gelip son tahlilde savaşa dayanacağını söylemekteydi.

İmdi, nasıl ki Kant ne kadar ulvî olduğunu düşünürse düşünsün netice îtibâriyle realist bir tesbitten yola çıkmakla berâber, bir ütopya peşinde koşmakta ise, Hegel de bir o kadar realitenin felsefesini yapmakta ve Real Politik’in soğuk gerçekliğini ortaya dökmektedir ki buradan çıkan sonuçlardan birisi de, bağımsız devletler hâlinde teşkilatlanmış her milletin, Kant’ın realist tesbîtiyle, “her zaman îlân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen” savaşlar için dâimâ hazırlıklı ve müteyakkız olmasının zarûretidir ve bu da bir Türk darbı meselinde ifâde edildiği gibi, “**hâzır ol cenge eğer, ister isen sulh ü salâh**” prensibinden başkası değildir. Bu hârikulâde aforizmanın sâhibi anonim Türk haklı, hem de yerden göğe kadar: Harbe hazırlıklı olmayanlar, sulh ü salâha kavuşamazlar.

O hâlde ne yapmalı; veya ne yapmamalı? Bu suâl üzerine ciltler dolusu kitaplar yazılabilirse de, konumuz açısından fazla teferruata hâcet yok: Nasıl ki Clausewitz’in “savaş, siyâsetin başka vâsıtalarla devâmıdır” hükmünce, savaş bir siyâset türü ise, barış dahi bir siyâset türüdür; yâni her ikisi bir ve aynı şeyin parçasıdır ve binâenaleyh, her barış dönemi bir savaş hazırlığı dönemidir; yâni bir kerre, her savaş önce barış döneminde kazanılır, o halde barış döneminde güçlü olan savaşta da güçlü olur. Bu bir. İkincisi, güçlü olan caydırıcı tesir icrâ edeceği gibi, mukadder bir gerçek savaşta da galebe imkân ve ihtimâli artar; bu da iki. Tabiatıyla, bu prensipler tersten okunduğunda barışta kaybedenin savaşta da kaybedeceğini söyleyebiliriz.

Ŗu hâlde, barışta nasıl kazanılır veya kaybedilir? Gayet basitçe şöyle: Güçlü ve cemiyet ile devlet arasındaki organik bağın sıklığını en üst seviyeye çıkararak, rızâ mutâbaka dayalı bir millî birlik ve bütünlük ve güçlü bir ekonomi ile. Güçlü ekonominin şartlarından birisinin de, mümkün olduğunca âzâmî seviyede ve hassaten stratejik konularda dış bağlılıktan âzâde kaynaklara dayanmak olduğunu hâtırlamak şimdilik kâfi olsa gerektir.

Gelelim Rusya mes'elesine; yine fazla söz hâcet yok ki, her ne kadar Soğuk Savaş sonrası dönemde azgınlaşan Yeni Kapitalist Kolonyalizm Dalgası Türkiye ile Rusya'yı bir kader ortaklığı konumuna sürüklemiş bulunmakta ise de, bu iki milletin ve devletin fikirlerinin bugüne değin hep başka başka olduğu gibi bundan kelli de aynı olacağı olacağı gün gibi zâhirdir ve bu da "*her zaman ilân edilmiş olmasa bile her ân patlayabilecek gibi görünen*" bir savaş hâli demektir.

